

[Ministeren for offentlige arbejder.]

„Ørnen“ en sådan messe for restaurationspersonalet, men det må erkendes, at disse messer af pladshensyn ikke er så store, at de under højtrafik, hvor personalestyrken er udvidet, kan rumme hele personalet på én gang. Restaurationspersonalet henvises derfor til at spise i hold eller, hvor dette ikke kan lade sig gøre af hensyn til den forcerede sejlads i sommertiden, til at indtage deres måltider i salonerne under skibenes ophold i havn.

Salget af chokolade og tobaksvarer, som foregår fra kiosker om bord, er bortforpagtet i entreprise i henhold til kontrakt med Øresundsselskabet. Disse kontrakter er afsluttet efter regler, der gælder for bortforpagtning af tilsvarende salg på statsbanernes andre færgeruter og på stationerne. Der er ikke i disse kontrakter stillet noget krav til forpagteren om, hvorvidt det af ham antagne personale skal være organiseret.

Da det er en almindelig regel, at en bestemmelse herom ikke findes i tilsvarende kontrakter, ser jeg ingen anledning til at kræve dette for denne overfarts vedkommende.

Af *Vivike* til ministeren for offentlige arbejder (den 16. juli 1962):

„Finder ministeren det korrekt, at indkøbschefen i DSBs København-Malmö overfart leverer varer til overfarten fra eget grossistfirma, samt at han er indehaver af forpagtningen af kioskerne på rederiets danske skibe, og at disse kiosker har fælles kontor med indkøbsafdelingen, hvor personalet er lønnet af staten?“

Den nævnte overfart er et statsforetagende.

Minister for offentlige arbejder *Lindbergs* svar (den 23. juli 1962):

I anledning af det ærede medlems hr. Vivikes spørgsmål ... kan jeg oplyse, at indkøbschefen har til opgave at indkøbe de varer, der forbruges i restauranterne på de to danske og de to svenske skibe i henhold til kontrakt med Øresundsselskabet, herudover har han ligeledes ifølge kontrakt med selskabet forpagtet salget af chokolade og sukkervarer på de fire skibe. Disse to funktioner administreres fra lokaler i selskabets ejendom Havnegade 49, men således at

indkøbene til restaurationsforegår ved særligt personale i et særligt rum, medens administrationen af chokoladesalget foregår ved andet personale fra andet rum, for hvilket der betales husleje til selskabet. Som forpagter af chokoladesalget har indkøbschefen grossererborgerskab, som kun anvendes til indkøb af chokolade og sukkervarer til kioskerne. Det er urigtigt, at han indkøber varer til restaurationsforegår som grossist og videresælger dem til selskabet. Sådanne varer indkøbes direkte fra torvene og fra grosserere og fabrikanter uden nogen form for fortjeneste til indkøbschefen. Det ville være stridende mod bestemmelserne i hans ansættelseskontrakt som indkøbschef, hvis han opnåede fortjeneste på leverancen af sådanne varer til restaurationsforegår, og det er heller ikke tilfældet. Personalet, der anvendes til indkøb og administration af kiosk-salget, lønnes af forpagteren (indkøbschefen), medens personalet i afdelingen, som varetager indkøb til restaurationsforegår, lønnes af selskabet.

Således som forretningsgangen er tilrettelagt, har jeg intet fundet at indvende mod denne.

Af *Iver Poulsen* til socialministeren (den 25. juli 1962):

„Vil ministeren foranledige, at fortsættelsesygekassernes medlemmer sikres samme rettigheder, som er givet de anerkendte sygekassers B-medlemmer ved lov nr. 239 af 10. juni 1960 om den offentlige sygeforsikring, og at borgerne, som det må være en selvfølge i et demokratisk samfund, får ret til selv at bestemme, hvilken sygeforsikring de ønsker at benytte, uanset vedkommendes indtægtsforhold?“

Da de private fortsættelsesygekasser administreres betydeligt billigere end de anerkendte sygekasser, og navnlig da de i modsætning til disse ikke modtager statstilskud, kan det ikke være i samfundets interesse gennem lovgivningen at udsætte fortsættelsesygekassernes medlemmer for en iøjnefaldende forskelsbehandling i forhold til de anerkendte sygekassers B-medlemmer og derved forringe fortsættelsesygekassernes eksistensmuligheder.

Således må det være urimeligt, at fort-